

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lutego 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale Prokuratora Patrycji Klimiuk – Romaniuk

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2024 r.

sprawy **M. G.**

oskarżonego z art. 224 § 2 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,
art. 244 kk, art. 226 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 20 lipca 2023 r. sygn. akt II K 1621/22

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. rozwiązuje orzeczenie o wymierzeniu M. G. karny łącznej ograniczenia wolności zawarte w pkt VII i uchyla rozstrzygnięcie zawarte w pkt VIII,

2. w ramach czynów opisanych w pkt I i III aktu oskarżenia uznaje M. G. winnym tego, że w dniu 11 maja 2022 roku w miejscowości S. na ul. (...), woj. (...), stosował przemoc i naruszył nietykalność cielesną funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji w S. mł. asp. A. Z. oraz sierż. S. G. stawiając bierny i czynny opór w postaci odpychania, szarpania za ubranie oraz uderzania barkiem podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych polegających na przeprowadzeniu interwencji w miejscu publicznym w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej skutkiem czego mł. asp. A. Z. doznał obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka prawej ręki i lewego ramienia, natomiast sierż. S. G. doznał obrażenia ciała w postaci otarcia naskórka prawej ręki, które to obrażenia spowodowały u wymienionych rozstrój zdrowia lub naruszenie czynności narządu ciała na czas nie dłuższy niż dni siedem oraz kierował groźby bezprawne pozbawienia życia i uszkodzenia mienia wyżej wymienionych funkcjonariuszy i ich najbliższej rodziny w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej oraz znieważył funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji w S. mł. asp. A. Z. oraz sierż. S. G. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych polegających na przeprowadzeniu interwencji w miejscu publicznym poprzez wielokrotne wypowiedanie w ich kierunku słów wulgarnych i powszechnie uznanych za obelżywe tj. czynu z art. 222 § 1 kk w zb. z art. 224 § 2 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zb. z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za tak opisany czyn na podstawie wyżej wymienionych przepisów oskarżonego skazuje, zaś na podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 37a

§ 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

3. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. G. w pkt IV wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat,

4. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby pisemnie co 6 (sześć) miesięcy,

5. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 11 maja 2022r. godz. 20:40 do 13 maja 2022r. godz. 14:53 przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności,

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego M. G. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. Z. 840 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonego M. G. na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. G. 840 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 440 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 784/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok **Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20 lipca 2023 r., sygn. II K 1621/22**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		M. G.	oskarżony jest osoba niekaraną	dane o karalności	k.317
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	dane o karalności	dokument urzędowy, który nie był kwestionowany przez strony

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

-----	-----	-----
-------	-------	-------

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut obrońcy oskarżonego	
1.	<p>1. mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 i art. 410 k.p.k. poprzez:</p> <p>— bezpodstawne obdarzenie wiarygodnością zeznań pokrzywdzonych A. Z. i S. G., w sytuacji gdy zeznania te nie znajdowały potwierdzenia w zabranym materiale dowodowym, które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku z uwagi na fakt, iż zeznania w/w osób stały się podstawą poczynienia przez Sąd I instancji niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych będących podstawą wydania wobec oskarżonego wyroku uznającego go za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu z punkcie I i III aktu oskarżenia;</p> <p>- bezpodstawne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom świadków M. B. i W. G., które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku z uwagi na fakt, iż depozycje w/w osób nie stały się podstawą poczynienia przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych sprawy (które to ustalenia przemawiały za wydaniem wobec oskarżonego wyroku uniewinniającego go od popełnienia czynów zarzuconych w punktach I i III aktu oskarżenia),</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadny</p>

- nienależyte rozważenie treści zeznań świadków (funkcjonariuszy Policji) P. K. oraz K. P. złożonych w toku dochodzenia, co w konsekwencji skutkowało niezasadnym uznaniem, iż z zeznań tychże świadków wynika, że w czasie ich przybycia na miejsce zdarzenia oskarżony szarpał się z obecnymi na miejscu funkcjonariuszami Policji (pokrzywdzonymi), wykrzykując słowa, iż „ich załatwi” (str. 3 uzasadnienia wyroku);

- nienależyte rozważenie treści opinii biegłego lekarza sądowego F. M. (pisemnej wydanej w toku dochodzenia oraz ustnej uzupełniającej wydanej na rozprawie) oraz pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy treści dowodów z dokumentów w postaci protokołu zatrzymania oskarżonego (k-7-8) oraz kart segregacji medycznej obu pokrzywdzonych (k-4-5), które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku z uwagi na fakt, iż skutkowało poczynieniem dowolnych, błędnych i sprzecznych z treścią powyższych dowodów ustaleń faktycznych sprawy, zgodnie z którymi pokrzywdzeni udali się do szpitala niezwłocznie po zakończeniu interwencji i nie można uznać, by w tak krótkim czasie mogli doznać obrażeń ciała opisanych w ich dokumentacjach medycznych na skutek innej przyczyny niż działanie oskarżonego (str. 7 uzasadnienia),

2. mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia poprzez przez dowolne, błędne, nie znajdujące oparcia w całokształcie zebranego materiału dowodowego, a przy tym niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i

logicznego rozumowania przyjęcie, iż oskarżony M. G. dopuścił się popełnienia czynów zarzuconych mu w punktach I i III aktu oskarżenia (co w konsekwencji skutkowało wydaniem w stosunku do niego wyroku skazującego), podczas gdy należyta i obiektywna ocena całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwalała na poczynienie powyższych ustaleń i przemawiała za wydanie wyroku uniewinniającego,

w przypadku nieuwzględnienia powyższych zarzutów przez Sąd Odwoławczy zgłaszam następujące zarzuty alternatywne:

3. rażąco obrazę przepisu prawa karnego materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu w punktach I i VI wyroku, a mianowicie treści art. 11 § 1 i 2 k.k. polegającą na zakwalifikowaniu zachowania oskarżonego M. G. opisanego w punktach I i VI wyroku jako dwóch odrębnych przestępstw w sytuacji, gdy działanie oskarżonego (z uwagi na tożsamość czasu, miejsca i osób pokrzywdzonych oraz realizację tego samego zamiaru przez oskarżonego) winno być uznane za zachowanie jednoczynowe będące realizacją przez oskarżonego motywacji w postaci braku akceptacji z jego strony dla podjętych przez funkcjonariuszy Policji czynności zmierzających do jego zatrzymania,

II. w odniesieniu do czynu zarzuconego oskarżonemu w punkcie II aktu oskarżenia oraz przypisanego mu w punkcie IV wyroku:

4. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

- art. 213 § 1, art. 352 i art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie uzyskania przez Sąd I instancji aktualnej na datę orzekania karty karnej oskarżonego z Krajowego Rejestru Karnego, które to uchybienie miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej orzeczenia o karze z uwagi na fakt, iż Sąd I instancji - wymierzając oskarżonemu za czyn z art. 244 k.k. przypisany mu w punkcie IV wyroku karę izolacyjną 6 miesięcy pozbawienia wolności - nie uwzględnił mającej wpływ na możliwość wymierzenia oskarżonemu kary o charakterze wolnościowym okoliczności w postaci jego niekaralności, jak również uznał za okoliczność mającą niekorzystny wpływ na rodzaj wymierzonej oskarżonemu kary fakt uprzedniego 3-krotnego wymierzenia oskarżonemu kar wolnościowych we wcześniejszych wyrokach skazujących go za popełnienie czynów z art. 244 k.k. - w sytuacji gdy okoliczności powyższe nie mogły być brane pod uwagę z uwagi na zatarcie skazania wszystkich wcześniejszych wyroków wydanych wobec oskarżonego przed datą orzekania w niniejszej sprawie,

- art. 7 k.p.k. poprzez bezpodstawne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w części dotyczącej przyczyn, dla których w dniu 11 maja 2022 roku zdecydował się na kierowanie w ruchu lądowym samochodem osobowym pomimo orzeczonego wobec oskarżonego sądowego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

5. rażąco niewspółmierność (surowość) kary orzeczonej wobec oskarżonego M. G. za czyn zarzucony mu w punkcie II aktu oskarżenia i przypisany mu w punkcie IV wyroku poprzez wymierzenie mu za czyn z art. 244 k.k. kary bezwzględnej 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności w postaci niekaralności oskarżonego, motywów naruszenia przez niego sądowego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, aktualnej sytuacji rodzinnej i zawodowej oskarżonego (jedyne go żywiciela rodziny, właściciela firmy transportowej zatrudniającej kierowców, mającego na utrzymaniu konkubinę oraz małoletniego syna, obciążonego kredytem bankowym na kwotę 1 500 000 złotych), jak również faktu orzeczenia wobec niego w zaskarżonym wyroku również odrębnej kary łącznej 1 roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności za czyny przypisane mu w punktach I i VI wyroku podlegającej wykonaniu równoległe z orzeczoną karą pozbawienia wolności (która to kara - w przypadku osadzenia oskarżonego w zakładzie karnym w celu odbycia orzeczonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności - może skutkować przekraczającymi stopień winy oraz stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu w wyroku dalszymi negatywnymi konsekwencjami w postaci zamiany kary ograniczenia wolności w zastępczą karę pozbawienia wolności) przemawiały za orzeczeniem wobec oskarżonego kar o charakterze wolnościowym, to jest kary grzywny lub kary ograniczenia wolności na podstawie art. 37 a § 1 k.k. lub kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;

	<p>6. rażąco niewspółmierność (surowość) środka karnego orzeczonego wobec oskarżonego za czyn przypisany mu w punkcie IV wyroku wyrażającą się orzeczeniem wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych - podczas gdy uwzględniona przez Sąd I instancji na str. 17 uzasadnienia wyroku okoliczność łagodząca polegająca na tym, że obecność oskarżonego w ruchu drogowym nie sprawia wyraźnego zagrożenia naruszenia dóbr osób uczestniczących w takim ruchu oraz pozostałe okoliczności w postaci rodzaju pojazdu kierowanego przez oskarżonego, motywów naruszenia przez oskarżonego sądowego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, aktualnej sytuacji rodzinnej i zawodowej oskarżonego (jedyne go żywiciela rodziny, właściciela firmy transportowej zatrudniającej kierowców, mającego na utrzymaniu konkubinę oraz małoletniego syna) przemawiały za orzeczeniem wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych objętych kategorią „B”</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Rejonowy zachowując nakazany ustawą obiektywizm i wykorzystując wrażenia wynikające z realizacji zasady bezpośredniości, z całokształtu ujawnionych w toku przewodu sądowego okoliczności wyprowadził racjonalne wnioski, kierując się przy tym wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego i zasadami logicznego rozumowania.</p>		

Argumentacja przedstawiona w pisemnych motywach wyroku jest zgodna z dyrektywami art. 7 kpk, przekonująca, pozbawiona luk, sprzeczności i dwuznaczności. Jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, o wartości procesowej poszczególnych dowodów przesądziła wyłącznie ich treść w aspekcie wewnętrznej spójności, jak i konfrontacji z treścią innych dowodów (spójność zewnętrzna), zaś ocena dokonana przez Sąd Rejonowy stanowiła wynik dogłębnej analizy i swobodnej oceny, odpowiednio uargumentowanej. Brak było podstaw do wydania wyroku uniewinniającego oskarżonego co do czynów zarzucanych mu w pkt I i III aktu oskarżenia.

Zarzut obrońcy kwestionujący pierwszoinstancyjną ocenę dowodów z zeznań funkcjonariuszy Policji – A. Z. i S. G., P. K. i K. P. Sąd Okręgowy ocenił jako pozbawiony merytorycznych podstaw. Przez pryzmat art. 7 kpk niedozwolona jest aprioryczna kategoryzacja przydatności dowodowej świadków z uwagi na jego przymioty osobiste, czy też wykonywany zawód, a w ten sposób skarżący podważył wiarygodność relacji A. Z. i S. G., wskazując na to, iż pracują razem i z tego względu mogli złożyć zeznania odbiegające od rzeczywistości, gdyż ich czynności będą oceniane przez przełożonych. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby niniejsza sprawa odbiegała od innych, licznych przeprowadzanych przez nich interwencji i aby świadomie mieli narażać się na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań i w konsekwencji wydalenie ze służby. Należy zauważyć, że wskazani wyżej świadkowie zostali przesłuchani

w toku postępowania sądowego w sposób szczegółowy, a strony mogły zadawać pytania. W ten sposób Sąd I instancji mógł odnieść zeznania składane w toku postępowania przygotowawczego do tych złożonych przed Sądem. Zbieżność i spójność zeznań tych świadków była widoczna nie tylko w pierwszych zeznaniach, ale również w tych późniejszych i dlatego uznano je za wiarygodne co do opisanego przebiegu wydarzeń.

To, że oskarżony był agresywny i stawiał opór podczas interwencji wynika nie tylko z zeznań funkcjonariuszy, którzy rozpoczęli interwencję, ale również z zeznań P. K. i K. P.. Obdarzenie przymiotem wiarygodności zeznań funkcjonariuszy Policji w żadnej mierze nie może być uznane zatem za bezkrytyczne. Dowody te wzajemnie się uzupełniały, tworzyły logiczny ciąg wydarzeń i słusznie doprowadziły Sąd Rejonowy do przekonania, iż pozwalają na szczegółowe odtworzenie stanu faktycznego. Jednocześnie należy wskazać, że odczytanie zeznań na podstawie art.391 kpk odbywa się, gdy zaistnieją warunki wskazane w tym przepisie. Sąd nie ma bezwzględnego obowiązku odczytania zeznań, a strony nie składały wniosków w tym zakresie. To właśnie wnikliwa ocena zeznań funkcjonariuszy policji spowodowała dokonanie zmiany opisu czynu z pkt I. w zakresie aktywności oskarżonego. Oskarżony zdawał sobie sprawę, iż ma do czynienia z funkcjonariuszami Policji i znał przyczyny przeprowadzonej interwencji. Z akt przedmiotowej sprawy nie wynikało, aby w/w funkcjonariusze byli skonfliktowani z oskarżonym ze względów

osobistych. Z akt sprawy nie wynika też, aby wcześniejsze interwencje przeprowadzane przez świadka A. Z. były podejmowane nieprawidłowo i aby doprowadziły do konsekwencji służbowych. Przyjęcie wersji podanej przez pokrzywdzonych spowodowało odrzucenie twierdzeń M. B. i W. G., które wspierały się dokonaniem nagrania, które nie zawierało całości przebiegu zdarzenia. Sąd Okręgowy w całości podzielił argumentację Sądu I instancji zawartą na k.10 i 11 uzasadnienia. Podniesione argumenty przez skarżącego nie podważyły tej oceny dokonanej w toku postępowania sądowego. Nie można zapominać, iż Policja powołana jest do pilnowania ładu i porządku publicznego, wzywana na pilne interwencje do agresywnych i wulgarnych sprawców przestępstw i wykroczeń, a wykonując swe zadania często zmuszona jest używać środków przymusu fizycznego wobec osób utrudniających dochodzenie do pozytywnych wyników tych działań. Taka sytuacja miała miejsce również w tej sprawie, zaś podjęte przez funkcjonariuszy środki przymusu były w pełni uzasadnione.

Zdaniem Sądu Okręgowego brak było podstaw do uznania, że obrażenia ciała stwierdzone u A. Z. i S. G. powstały w innych okolicznościach niż wskazywane przez pokrzywdzonych. To, że czynności dotyczące zatrzymania oskarżonego zakończyły się o godz. 21.30, nie znaczy, że pokrzywdzeni nie uczestniczyli w dalszych czynnościach procesowych (protokół badania stanu trzeźwości k.8,9 badania wykonano o godz. 22.46 i 22.48). Wobec powyższego udanie się do szpitala nastąpiło niezwłocznie po zakończeniu

interwencji i podjęciu niezbędnych czynności.

Wydaje się logiczne, że stwierdzone u pokrzywdzonych obrażenia ciała w postaci otarć naskórka (k.49,52) nie wymagały pozostania w szpitalu. Wizyta w szpitalu miała za zadanie udokumentowanie w sposób obiektywny obrażeń ciała widocznych u pokrzywdzonych, poprzez opisanie ich przez lekarza. Karta segregacji medycznej zawiera wskazanie pokrzywdzonych, że obrażenia powstały podczas czynności służbowych (k.4 i5). Dokumentacja lekarska ma charakter obiektywny i w odniesieniu do zeznań pokrzywdzonych była podstawą do dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych. Nadto, wbrew temu, czego domaga się i co próbuje wykazać skarżący we wniesionej przez siebie apelacji, biegły nie jest uprawniony do tego, aby stwierdzić, czy obrażenia danej osoby powstały w wyniku działania konkretnej osoby. Biegły wydając swoją opinię stwierdzić może jedynie, czy dane obrażenia mogły powstać w okolicznościach podawanych przez badanego. Kategoryczne ustalenie tej okoliczności każdorazowo pozostaje jednak w gestii Sądu, a biegli nie mogą zastępować Sądu w dokonywaniu ustaleń faktycznych. Ich opinie oceniane są przez pryzmat art. 7 kpk, w konfrontacji z innymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami.

Co prawda, prawem oskarżonego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia obrony. Tak długo jednak oskarżony może skutecznie w ten sposób realizować swoje uprawnienia procesowe, a

Sąd zobowiązany interpretować wątpliwości na jego korzyść, jak długo nie popadnie on w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Nieprawdziwe wyjaśnienia oskarżonego nie mogą wprawdzie pogarszać jego sytuacji procesowej, oskarżony ma bowiem zastrzeżone prawo do obrony nawet w taki sposób, jednakże wykrętne przedstawienie jakiegoś istotnego fragmentu wydarzeń czy zdarzenia uprawnia do szczególnie krytycznej oceny takiego dowodu (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. II AKa 19/14, Legalis Numer 1024070). W niniejszej sprawie wyjaśnienia oskarżonego, w świetle zeznań pokrzywdzonych okazały się jedynie przyjętą nieudolną linią obrony.

Sąd Okręgowy podzielił natomiast argumenty dotyczące naruszenia prawa materialnego w zakresie czynów z pkt I i III aktu oskarżenia i zarzut w tym zakresie zasługiwał na uwzględnienie. Z ustaleniem Sądu I instancji, że oskarżony M. G. w dniu 11 maja 2022 roku popełnił dwa czyny na szkodę funkcjonariuszy policji nie można się zgodzić. Należy zgodzić się z treścią wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 czerwca 2005 r. II AKa 161/05, gdzie wskazano, że określenie jedności czynu nie jest proste, a jego kryteria nie są jednolicie przyjmowane, to jednak z całą pewnością o wielości czynów nie może przesądzać wielość skutków czy ilość osób pokrzywdzonych. Przy określeniu bowiem jedności lub wielości czynów należy położyć nacisk na zachowanie sprawcy, a nie jego następstwa. Ważnymi

elementami tego zachowania będą: jedność czasu i miejsca, nastawienie sprawcy zmierzające do osiągnięcia tego samego relewantnego z punktu widzenia prawa karnego celu, wyodrębnienie zintegrowanych zespołów jego aktywności. Zachowanie będące zewnętrznym przejawem jednego impulsu woli stanowi tylko jeden czyn, niezależnie od liczby skutków tego zachowania oraz liczby naruszonych przez nie norm. Innymi słowy, bez względu na to, ile typów przestępstw będzie zawierać się w czynie, stanowić on może tylko jedno przestępstwo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2003 r. III KKN 349/01). Oskarżony działał w tym samym miejscu i czasie, zaś przejawione przez niego zachowanie zmierzało do osiągnięcia tego samego celu, którym było przeciwstawienie się w każdy możliwy sposób zatrzymaniu przez funkcjonariuszy policji. Powyższe wskazuje, że oskarżony działał w realizacji identycznego impulsu woli. Wobec powyższego Sąd Okręgowy dokonał zmiany postulowanej przez skarżącego poprzez przyjęcie kwalifikacji z art. 11 § 2 kk.

Przesłanka rażącej niewspółmierności kary (analogicznie – również kary łącznej, środków karnych i środków kompensacyjnych) jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko oskarżonego czy jego obrońcy, ale i ogółu społeczeństwa, te jawią się jako niesprawiedliwe, zbyt drastyczne, przynoszące nadmierną dolegliwość. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż rozstrzygnięcie w

przedmiocie kary i środków karnych dotychczas ukształtowane nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmiernym, czyli niewspółmiernym w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą zastosowaną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

Tymczasem, ferując rozstrzygnięcie w zakresie kary Sąd pierwszej instancji uwzględnił wszystkie ustawowe dyrektywy płynące z treści stosownych przepisów karnomaterialnych, właściwie zważył stopień winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, bacząc jednocześnie na wszelkie okoliczności dotyczące stricte osoby sprawcy oraz jego możliwości finansowych - co w sposób niezwykle detaliczny i przystępny wyartykułowano w stosownej części pisemnych motywów do zaskarżonego orzeczenia. Dokonana przez Sąd Okręgowy zmiana orzeczonej kary ograniczenia wolności wynikała z przyjęcia, że w zakresie zarzutów z pkt I i III mamy do czynienia z jednym czynem, co spowodowało wymierzenie jednej kary nieznacznie zmniejszonej wobec orzeczonej kary łącznej ograniczenia wolności. Ponadto zmiana związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienie wolności wymierzonej za czyn z art. 244 kk była konsekwencją ustalenia, że oskarżony jest osobą niekaraną (k.307) i realizuje wniosek

zawarty przez obrońcę w apelacji (k.272). Jednocześnie orzeczona kara ograniczenia wolności jest w zasadzie realizacją wniosku skarżącego co do rozmiaru tej kary zawartego na k. 273. Co do zasady - popełnienie większej ilości przestępstw nawet osądzonych w jednym postępowaniu jest istotnym czynnikiem prognostycznym, niemalże każdorazowo przemawiającym za orzekaniem kary nie będącej najłagodniejszą w ramach ustawowego zagrożenia, a tym bardziej z zastosowaniem art. 37a§ 1 kk. Sąd nie znalazł podstaw do premiowania oskarżonego, który wprawdzie przyznał się do popełnienia czynu z art. 244 kk, ale nie była u niego widoczna skrucha czy autorefleksja w tym zakresie.

W tym miejscu przypomnieć wypada jaki poważny problem stanowią aktualnie na drogach kierowcy, którzy nie respektują orzeczonych wobec nich środków karnych, wskazując, że względy natury osobistej czy zawodowej upoważniają ich do kierowania pojazdem mechanicznym pomimo istniejącego zakazu. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach wyrażał wręcz zarzuty wobec funkcjonariuszy policji, że go rozpoznali i wiedząc o istniejącym zakazie zatrzymali. Z tych wszystkich względów zachowania tego rodzaju winny być piętnowane nie tylko w powszechnym odbiorze, ale także spotykać się z odpowiednią reakcją karną. Rzecz jasna, wobec orzeczonego względem niego środka karnego czasowo został on pozbawiony możliwości poruszania się pojazdami, ale nie spowoduje to konieczności rezygnacji z działalności gospodarczej, a więc oskarżony będzie posiadał środki na utrzymanie rodziny i spłatę

zobowiązań finansowych. Na marginesie należy wskazać, że umowę kredytową oskarżony zawarł tuż przez wydaniem wyroku, a więc musiał liczyć się z koniecznością wymierzenia wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W ocenie Sądu Okręgowego roczny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych spełni swoje ustawowe cele, zwłaszcza w zakresie prewencji ogólnej. Nie należy bowiem ignorować, iż istotą omawianej regulacji jest właśnie czasowe wyeliminowanie z obszaru dróg publicznych kierowców nierespektujących orzeczonych zakazów. Poza tym, naczelnym założeniem środka karnego jest sprawienie sprawcy dolegliwości na tyle odczuwalnej, że w przyszłości powstrzyma go to od podejmowania działań sprzecznych z prawem. Zamykając tę część rozważań dodać nadto należy, iż Sąd Okręgowy w zupełności podzielił zapatrywania Sądu niższego rzędu co do wysokości orzeczonych na rzecz pokrzywdzonych środków kompensacyjnych.

Wniosek

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów zarzuconych mu w punktach I i III aktu oskarżenia,
- wymierzenie oskarżonemu za czyn przypisany mu w punkcie IV wyroku kary grzywny na podstawie art. 37a § 1 k.k. w rozmiarze 200 stawek dziennych po 20 złotych każda, w miejsce

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

orzeczonej dotychczas wobec niego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności (z zaliczeniem na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w postaci zatrzymania od dnia 11 maja 2022 roku, godz. 20:40 do dnia 13 maja 2022 roku, godz. 14:53), ewentualnie poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w punkcie IV wyroku na okres próby wynoszący 2 lata, z jednoczesnym orzeczeniem kary grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych po 20 złotych każda (z zaliczeniem na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w postaci zatrzymania od dnia 11 maja 2022 roku, godz. 20:40 do dnia 13 maja 2022 roku, godz. 14:53);

- wymierzenie oskarżonemu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych objętych kategorią „B” na okres 1 roku w miejsce środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku orzeczonego w punkcie V wyroku, ewentualnie

2) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- rozwiązanie orzeczenia o wymierzeniu oskarżonemu kary łącznej 1 roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności zawartego w punkcie VII wyroku,

- uznanie oskarżonego w ramach czynów zarzuconych mu w punktach I i III aktu oskarżenia i przypisanych mu w punktach I i VI wyroku za winnego popełnienia jednego czynu wypełniającego dyspozycję art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w

zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazanie go za tak opisany czyn na podstawie w/w przepisów oraz wymierzenie mu na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 37a § 1 k.k. kary grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych po 20 złotych każda (z zaliczeniem na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w postaci zatrzymania od dnia 11 maja 2022 roku, godz. 20:40 do dnia 13 maja 2022 roku, godz. 14:53), ewentualnie kary ograniczenia wolności w rozmiarze 1 roku polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym (z zaliczeniem na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w postaci zatrzymania od dnia 11 maja 2022 roku, godz. 20:40 do dnia 13 maja 2022 roku, godz. 14:53);

- wymierzenie oskarżonemu za czyn przypisany mu w punkcie IV wyroku kary grzywny na podstawie art. 37a § 1 k.k. w rozmiarze 200 stawek dziennych po 20 złotych każda w miejsce orzeczonej dotychczas wobec niego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, ewentualnie poprzez warunkowe zawieszenie wykonania na okres próby wynoszący 2 lata kary 6

<p>miesiący pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w punkcie IV wyroku,</p> <ul style="list-style-type: none"> wymierzenie oskarżonemu kary łącznej grzywny w rozmiarze 300 stawek dziennych po 20 złotych każda wymierzenie oskarżonemu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych objętych kategorią „B” na okres 1 roku w miejsce środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku orzeczonego w punkcie V wyroku. 		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Częściowa zasadność zarzutów warunkowała częściową zasadność wniosków.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<i>pierwszoinstancyjne rozstrzygnięcie o winie i karach wymierzonych oskarżonemu – poza zmianami wskazanymi w pkt 5.2</i>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji, co do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynów z punktu I i III aktu oskarżenia ii brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<i>Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20 lipca 2023 roku zmieniony poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 11 § 2 kk co do czynów z pkt I i III aktu oskarżenia, zmniejszenia kary ograniczenia wolności i warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności w zakresie czynu z art. 244 kk.</i>	
Zwięźle o powodach zmiany	
Częściowa zasadność zarzutów spowodowała zmianę orzeczenia.	

<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV., V.	Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążył oskarżonego kosztami sądowymi za II instancję (420 zł opłaty od kar oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w postępowaniu apelacyjnym). Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 840 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tych kosztów zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800).

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20 lipca 2023r. sygn. akt II K 1621/22	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana